

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupený JUDr. Václavem Nohovcem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 418/25, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, č. j. 17 A 26/2015 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 31. 12. 2014, č. j. MMP/271081/14, byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, dále ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, porušením § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, dále ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona

č. 307/1999 Sb., v relevantním znění (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), porušením § 38 odst. 1 písm. a) téhož zákona a dále ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, porušením § 6 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 14 měsíců. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 18. 5. 2014 v době okolo 00:10 hod. v Plzni jel jako řidič vozidla tov. zn. Peugeot 309, RZ: X, po Klatovské třídě ve směru od Mánesovy k Sukově ulici, přičemž se v prostoru před domem č. 134 nechoval ohleduplně a ukázněně a nepřizpůsobil své chování svým schopnostem a situaci v silničním provozu, neboť neodhadl dostatečný odstup od osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, RZ: X, řidiče T. B., zaparkovaného na parkovacím místě podélně s pravým okrajem vozovky, přední částí směrem k Sukově ulici. Toto jednání bylo příčinou dopravní nehody, kdy se pravou přední částí vozidla střetl s levou zadní částí vozidla řidiče Beneše. Vozidlo řidiče Beneše bylo při střetu odraženo vpřed, přičemž narazilo jeho přední částí do zadní části před ním stojícího vozidla tov. zn. Opel Vectra, RZ: X, řidiče M. D. Vlivem střetu byl žalobce s vozidlem odražen z původního směru jízdy vlevo, přičemž se přední částí vozidla střetl s přístřeškem zastávky hromadné přepravy osob na středovém dělicím pásu a vlivem tohoto střetu po přetočení zadní části vozidla vpravo touto částí narazil do levé boční části vozidla tov. zn. Peugeot 406, RZ: X, řidiče J. M., zaparkovaného na parkovacím místě podélně s pravým okrajem vozovky, přední částí k Sukově ulici. Při dopravní nehodě došlo ke vzniku hmotné škody na všech zúčastněných vozidlech a přístřešku zastávky. Při šetření předmětné dopravní nehody se žalobce na výzvu policisty podle zvláštního právního předpisu odmítl podrobit dechovým zkouškám a následně lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Při šetření dopravní nehody bylo policisty zjištěno, že v inkriminované době žalobce užil k jízdě a zároveň provozoval uvedené motorové vozidlo, přestože nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť nemělo platnou technickou kontrolu; platnost osvědčení o technické způsobilosti vozidla vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly skončila dne 15. 3. 2012. Dále bylo zjištěno, že žalobce v době dopravní nehody provozoval předmětné motorové vozidlo na pozemních komunikacích, aniž by jej přihlásil k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného úřadu obce s rozšířenou působností poté, co jej ke dni 23. 9. 2013 nabyl do vlastnictví.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2015, č. j. DSH/1790/15, sp. zn. ZN/337/DSH/15, bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí magistrátu bylo potvrzeno.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 30. 4. 2015 žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, č. j. 17 A 26/2015 - 34, zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Tvrdí, že v době dopravní nehody své vozidlo neřídil, řídil je svědek J. A., který po nehodě z vozu vypadl a utekl. Namítá, že během dokazování bylo vyslechnuto několik svědků, avšak ani jeden z nich nebyl v době dopravní nehody v takové vzdálenosti, aby mohl bezpečně pozorovat všechny rozhodné skutečnosti, a to zejména, kdo v okamžiku dopravní nehody seděl za volantem havarovaného vozu a zda v tomto okamžiku byla v havarovaném voze ještě další osoba. Závěry správních orgánů a krajského soudu jsou vystavěny zejména na výpovědích svědků H. a U. Především výpovědi svědka H. správní orgány přikládají zásadní význam a nepřipouštějí pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi. Stěžovatel netvrdí, že svědek H. vypovídal nepravdu. Tento svědek podle stěžovatele uvedl vše, co byl za dané situace schopen vidět a vnímat. Je ovšem třeba zdůraznit, že pokud tento svědek uvedl, že slyšel ránu a pak začal pozorovat již havarované vozidlo, byl v těchto okamžicích od tohoto vozidla vzdálen 90 metrů. Jmenovaný svědek dále uvedl, že než k vozidlu došel, uplynuly zhruba dvě minuty. Je tedy otázkou, zda za dané situace mohl svědek H. J. A., který vozidlo ve skutečnosti řídil a který je ihned po nárazu do zábradlí nástupního ostrůvku opustil a shrbený odběhl v opačném směru, než přicházel uvedený svědek, vůbec vidět. Jestliže svědek H. uvedl, že nikoho po celou dobu u vozidla neviděl, je otázkou, od kterého okamžiku přesně počal okolí vozidla sledovat a od kterého okamžiku u něho taková možnost vůbec nastala, neboť byl v okamžiku nárazu ve vzdálenosti přibližně 90 metrů a výhled na odvrácenou stranu od havarovaného vozidla měl zakrytý celou řadou zaparkovaných osobních vozidel a rovněž havarovaným vozidlem, které stálo napříč vozovky a celou její šíři zakrývalo. Svědek H. zřejmě pravdivě vypověděl, že nikoho neviděl. Z této skutečnosti ovšem není možné bez dalšího učinit závěr o neexistenci osoby, kterou neměl svědek možnost vidět a vnímat. Žalovaný dále podle stěžovatele bagatelizoval skutečnost, že svědek H. byl zjevně ovlivněn alkoholem, neboť bezprostředně před dopravní nehodou vypil po fotbalovém zápase několik piv, přičemž je třeba vzít v úvahu, že pivo bylo prodáváno i během zápasu. K tomu stěžovatel dále uvedl, že ačkoli uváděné množství vypitého piva např. při řízení motorového vozidla je považováno již za podstatné snížení schopnosti člověka správně vnímat a registrovat okolní události, v tomto případě žalovaný tuto skutečnost bez jakéhokoli odůvodnění nebral při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka H. v potaz. Výsledkem úvah žalovaného je proto zcela nekritické přijetí obsahu výpovědi jmenovaného svědka, přičemž tuto výpověď považuje za jeden z rozhodujících důkazů. Krajský soud rovněž shodně se žalovaným také nekriticky přešel bez hlubších úvah rozpory ve výpovědích svědků U. a R. a rozhodující význam přiznal výpovědi svědka H., který se však na místo dostal až po téměř dvou minutách od vzniku dopravní nehody a přicházel ze značné vzdálenosti. Nebyly ani vzaty v úvahu téměř neexistující výhledové možnosti svědka R. pro souvislou řadu stojících vozidel, za nimiž k dopravní nehodě došlo. V neprospěch stěžovatele byla hodnocena také okolnost, že na havarovaném vozidle byla na čelním skle v místě spolujezdce nalezena stopa – vyboulené sklo a krevní stopy. Naopak znevěrohodněn byl svědek A., který vypověděl, že havarované vozidlo řídil a popsal rovněž průběh nehody a svůj útěk z jejího místa. Stěžovatel dále namítl, že žalovaný bez jakéhokoli odůvodnění označil výpověď svědka A. za nevěrohodnou a účelovou, aniž by uvedl, jakými přesvědčivými a nezvratnými důkazy byla jeho výpověď vyvrácena. Stěžovatel má za to,

že při pečlivém zkoumání a porovnání všech dostupných důkazů a při jejich kritickém hodnocení za současného vyloučení nekritické akceptace všech pochopitelně subjektivních tvrzení svědků by musel žalovaný dospět k závěru o existenci evidentních neodstraněných rozporů a zásadních pochybností o věrohodnosti důkazního stavu. Přes závěry krajského soudu se stěžovatel domnívá, že v jeho případě nebyla respektována zásada presumpce nevinu a z ní vyplývající pravidlo *in dubio pro reo*.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejdříve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je nedůvodná.

Podle stěžovatelovy verze skutkového děje v době dopravní nehody jeho vozidlo řídil svědek J. A., stěžovatel seděl na místě spolujezdce, přičemž při jízdě usnul a vzbudil se až po ráně, když rozbil hlavou čelní sklo na místě spolujezdce, rozlámал přístrojovou desku a o střepy z této desky si rozřízl pravé ucho. Byl otřesený, snažil se dostat z vozidla, ale dveře u spolujezdce nešly otevřít. Proto vylezl z vozidla přes sedadlo řidiče, na kterém nikdo neseděl, neboť svědek A. z místa nehody utekl. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry správních orgánů a krajského soudu, že uvedená verze stěžovatele byla provedenými důkazy vyvrácena.

Nejvyšší správní soud v první řadě neshledal důvodnou námitku stěžovatele zpochybňující věrohodnost výpovědi svědka H. Se shodně formulovanou žalobní námitkou se podrobně vypořádal již krajský soud a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje. Lze sice přisvědčit stěžovateli, že jmenovaný svědek pozoroval vozidlo stěžovatele po nehodě nejprve z větší vzdálenosti, ale z jeho svědecké výpovědi je zjevné, že na vozidlo stěžovatele měl dobrý výhled od okamžiku, kdy jej zaregistroval, až do chvíle, kdy k němu přišel. Svědek H. neuvedl, že by mu ve výhledu bránila vozidla zaparkovaná podél silnice nebo jiná překážka. Během chůze k vozidlu stěžovatele nespatrił jinou osobu, která by z vozidla vystoupila, a když se dostavil k havarovanému vozidlu, viděl v něm sedět jen stěžovatele. Zdejší soud tedy souhlasí s názorem krajského soudu, že jestliže by svědek A. odbíhal od vozidla v opačném směru, musel by jej svědek H. spatřit, neboť měl po celou dobu předmětné vozidlo na dohled. Výpověď svědka H. je přitom v souladu s výpověďmi ostatních svědků, a to zejména s výpovědí svědkyně U., která uvedla, že v noci ji probudila silná rána, po které ihned (během cca 2 sekund) vstala a podívala se z okna, které je v prvním patře. Viděla havarované vozidlo stěžovatele, na které se dívala z levé boční části a přes boční okénko viděla, že na místě řidiče sedí postava, která se

pokračování

nehýbe. Dveře vozidla byly zavřené a svědkyně si nevybavovala, že by se v místě nehody pohyboval někdo další. Z výpovědi těchto dvou svědků, kteří místo nehody pozorovali ihned po nehodě, je proto zřejmé, že v době vzniku nehody a bezprostředně po ní se v prostoru kolem vozidla stěžovatele nikdo nepohyboval; ve vozidle se nacházel pouze stěžovatel. Uvedené svědecké výpovědi se v popisu události nijak neliší, jsou bezrozporné a vzájemně se doplňují. Správní orgány a krajský soud proto dospěly ke správnému závěru, že pan A. se v době nehody na jejím místě nenacházel a vozidlo nemohl řídit nikdo jiný než stěžovatel. Svědecká výpověď svědka A. byla svědky H. a U. vyvrácena. O věrohodnosti výpovědí svědků H. a U. nevznikly ani Nejvyššímu správnímu soudu jakékoli pochybnosti, neboť tito svědci nemají zájem na výsledku řízení, nemají žádný vztah ke stěžovateli a nejsou zde ani žádné jiné pochybnosti zpochybňující pravdivost jejich výpovědí, přičemž jejich výpověď je podporována také výpovědí svědka R. Pravdivost výpovědi svědka H. ostatně nezpochybňuje ani stěžovatel, který pouze namítá, že jmenovaný svědek nemohl celou situaci zcela správně vnímat. Stěžovatel ovšem v této souvislosti opomíjí, že událost sledovala rovněž svědkyně U., a to z nevelké vzdálenosti a s ohledem na to, že se dívala z okna v prvním patře, z něhož měla výhled na místo nehody, není pochyb o tom, že o situaci na místě nehody měla dostatečný přehled i přesto, že vozidlo stěžovatele pozorovala „jen“ z jeho levé boční části.

Nedůvodná je námitka stěžovatele, že svědek H. nemusel událost zcela správně vnímat, protože předtím požil několik piv. Tuto skutečnost svědek H. připustil, ovšem krajský soud zcela správně konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak tuto skutečnost nebagatelizoval, ale možnost vlivu požitého alkoholu na schopnost svědka H. objektivně vnímat danou situaci posoudil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v závěru, že žalovaný správně konstatoval, že ačkoli svědek H. připustil vypít několika piv, byl zjevně schopen dostatečně celou situaci vnímat, přičemž rovněž stěžovateli zabránil v útěku z místa nehody a fyzicky jej přemohl. Schopnost svědka H. správně situaci na místě nehody vnímat je rovněž potvrzována výpověďmi ostatních svědků, s nimiž není výpověď svědka H. v rozporu. Z provedených svědeckých výpovědí ani nevyplývá, že by svědek H. vykazoval jakékoli známky podnapilosti; o těchto známkách se svědci zmiňují výlučně ve vztahu k osobě stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud nekriticky přešel rozpory mezi výpověďmi svědků U. a R. a rozhodující význam přiznal výpovědi svědka H. Rovněž tato námitka není důvodná. Stěžovatel ostatně tuto námitku vznáší jen v zcela obecné rovině a nijak v kasační stížnosti nekonkretizuje, v čem mají tyto rozpory spočívat. Z tohoto důvodu se rovněž Nejvyšší správní soud může k této námitce vyjádřit jen obecně. Krajský soud se touto námitkou, kterou stěžovatel vznesl také v žalobě, zabýval, provedl podrobný rozbor výpovědí jednotlivých svědků a dospěl k závěru, že ve výpovědích svědků se sice objevují menší rozdíly v časových údajích, tyto jsou však zcela nepatrné, jedná se pouze o sekundy. Tyto rozdíly v časových údajích jsou přitom akceptovatelné s ohledem na časový odstup (cca 4 měsíce) mezi dopravní nehodou a provedením svědeckých výpovědí, přičemž krajský soud zohlednil rovněž skutečnost, že každý ze svědků posuzovanou událost vnímal subjektivně. Naopak, jestliže by svědci vypovídali naprosto totožně bez nepatrných odchylek, svědčilo by to dle krajského soudu spíše o nevěrohodnosti a tendenčnosti jejich výpovědí. Stěžovatel v rámci namítaných rozporů mezi výpovědi svědkyně U. a výpovědí svědků H. a R. ani v žalobě neuvedl, v čem vlastně

tyto rozpory spatřuje. Krajský soud dovodil, že výpovědi svědků H., R. a U. jsou souladné, což blíže rozvedl a konstatoval, že je věrohodná výpověď svědkyně U., že viděla ihned po dopravní nehodě, že někdo sedí ve vozidle na místě řidiče a dveře vozidla na levé straně u řidiče jsou zavřené, neboť byla v danou chvíli nejbližší a měla nejlepší výhled na dveře řidiče. Skutečnost, že se ostatní svědci nevyjádřili, zda viděli tyto dveře zavřené, nemůže sama o sobě svědčit o opaku. Svědek H. k tomu uvedl, že si již nepamatuje, zda dveře byly zavřené či nikoliv. Krajský soud konstatoval, že s ohledem na to, že výpověď svědkyně U. se v ostatních podstatných okolnostech shodovala s výpověďmi dalších svědků, neměly správní orgány důvod pochybovat o věrohodnosti její výpovědi, a to ani ve vztahu ke skutečnosti, že viděla dveře u řidiče zavřené. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s přílehlými závěry krajského soudu, na které v plném rozsahu v podrobnostech odkazuje. Pro úplnost na tomto místě zdejší soud ke kasační námitce stěžovatele, že svědek R. neměl výhledové možnosti pro souvislou řadu stojících vozidel, za nimiž k dopravní nehodě došlo, podotýká, že tato námitka je nepřiléhavá, neboť svědek R. po nehodě vyběhl z domu, v němž se svědkyně U. bydlí, a byl tedy přímo na místě dopravní nehody.

Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že v jeho neprospěch byla hodnocena okolnost, že na havarovaném vozidle byla na čelním skle v místě spolujezdce nalezena stopa – vyboulené sklo a krevní stopy. Ani tuto námitku stěžovatel blíže nekonkretizuje a vznáší ji v zcela obecné rovině. Z tohoto důvodu se jí také Nejvyšší správní soud může opět vypořádat pouze obecně, přičemž je třeba konstatovat, že s námitkou vztahující se k poškození předního skla vozidla stěžovatele se vypořádaly již správní orgány. Stěžovatel tuto námitku v řízení před správními orgány vznášel v tom smyslu, že ani znalec Ing. A. Ž. nevyloučil možnost poškození palubní desky a předního skla případným spolujezdcem (stěžovatelem sedícím na místě spolujezdce) a nevyloučil ani možnost vypadnutí svědka A. z vozidla, neboť znalec vyloučil možnost jeho vypadnutí hned při prvním nárazu, ale nevyloučil již možnost jeho vypadnutí při sekundárním nárazu do zábradlí. S touto námitkou se vypořádal v návaznosti na prvoinstanční rozhodnutí žalovaný a poukázal na svědeckou výpověď J. A., který uvedl, že se mu po nárazu do vozidla stojícího po pravé straně otevřely dveře u řidiče a vzhledem k tomu, že nebyl připoután, z vozidla vypadl. Znalec Ing. Ž. ovšem vyloučil, že by mohlo dojít k vypadnutí řidiče vozidla po prvotním nárazu do zaparkovaného vozidla, neboť na něho působila odstředivá síla opačným směrem. Znalec sice připustil, že by k poškození pravé přední části čelního skla mohlo dojít osobou spolujezdce, o jehož tělo by se tělo řidiče zastavilo, znalec však nevyloučil možnost, že při absenci těla spolujezdce mohlo dojít k tomuto poškození tělem řidiče. K vypadnutí řidiče z vozidla dle znalce mohlo dojít pouze za předpokladu nedovřených dveří u řidiče v poslední fázi dopravní nehody při nárazu vozidla do přístřešku zastávky. Tuto možnost však vyloučila výpověď svědkyně U., z jejíž výpovědi bylo zjištěno, že dveře u řidiče byly po dopravní nehodě zavřené. Magistrát přitom již ve svém rozhodnutí s odkazem na znalecké zkoumání poznamenal, že poškození zjištěné na čelním skle a palubní desce v pravé části vozidla mohlo být způsobeno zejména hlavou stěžovatele, a to při náklonu jeho těla vpravo po prvotním nárazu, přičemž nelze vyloučit ani poškození cizím předmětem. Zjištění případného předmětu, který mohl toto poškození způsobit, znemožnil nesouhlas stěžovatele s ohledáním vnitřní části vozidla. S těmito závěry se ztotožnil také krajský soud a rovněž Nejvyšší správní soud na přílehlavé hodnocení důkazů správními orgány a potažmo krajským soudem jako na správné

pokračování

v podrobnostech odkazuje. Provedené důkazy byly správními orgány (a následně krajským soudem) podrobně vyhodnoceny jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, jejich hodnocení je logické a přiléhavé.

Již s ohledem na uvedené je také nedůvodná kasační námitka stěžovatele, že žalovaný bez jakéhokoli odůvodnění označil výpověď svědka A. za nevěrohodnou a účelovou, aniž by uvedl, jakými důkazy byla jeho výpověď vyvrácena. S obranou stěžovatele, že jeho vozidlo v době dopravní nehody řídil svědek A., jakož i s výpovědí tohoto svědka, se v návaznosti na výše uvedené vypořádal již magistrát, který dospěl k závěru, že výpověď svědka A. byla vyvrácena ostatními provedenými důkazy. Magistrát v této souvislosti vyhodnotil také záznamy kamerových systémů a dospěl k závěru, že popis jízdy ze strany svědka A. je v rozporu se záznamem kamerového systému, na němž byla zachycena jízda vozidla typově i barevně shodného s vozidlem stěžovatele. Výpověď svědka A. a tvrzení stěžovatele pak byla vyvrácena zejména výpověďmi svědků H., U. a R., kteří se bezprostředně po nehodě dostavili na její místo. Z jejich výpovědí je zřejmé, že řidičem vozidla byl stěžovatel, jiná osoba se na místě nehody nenacházela, což magistrát podrobně zdůvodnil. S uvedenými závěry magistrátu se ztotožnil žalovaný i krajský soud a ani Nejvyšší správní soud nemá důvod o správnosti těchto závěrů pochybovat. Výpověď svědka A. byla vyvrácena zcela věrohodnými důkazy, které byly správními orgány hodnoceny jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a skutkový děj je z nich zcela zjevný. Za této situace není místo pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*, přičemž žalovaný přiléhavě uvedl, že stěžovatel počal namítat, že své vozidlo neřídil, teprve s odstupem tří měsíců od dopravní nehody, přestože po dopravní nehodě nic takového nenamítal a netvrdil, že by vozidlo řídil někdo jiný. Nelze v této souvislosti přehlédnout ani skutečnost, že stěžovatel v dané době pracoval jako dopravní policista. Jde tedy o osobu, která má veškeré předpoklady k tomu, aby již na místě nehody byla schopna takovou zásadní námitku vznést. Přesto tak stěžovatel neučinil ani dne 23. 5. 2014 při podání vysvětlení na Policii ČR, kdy odmítl vypovídat s poukazem na to, že by podáním vysvětlení mohl přivodit nebezpečí postihu sobě nebo osobě blízké. I z pohledu Nejvyššího správního soudu by bylo zcela nelogické chování stěžovatele, který by takovou zcela zásadní skutečnost neuvedl bezprostředně po dopravní nehodě, ale až se značným časovým odstupem. Takové chování stěžovatele rovněž silně zeslabuje věrohodnost jeho tvrzení a zejména výpověď svědka A., přičemž v tomto směru žalovaný přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42.

Z uvedeného je zřejmé, že žádná z kasačních námitek stěžovatele, které jsou nadto pouze opakováním námitek, které byly uplatněny v řízení před správními orgány a krajským soudem, není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu

nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu